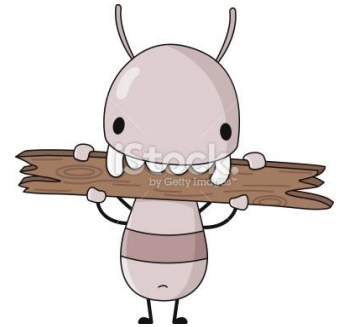

Ο ΠΙΝΟΚΙΟ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα ξύλινο ανθρωπάκι το όνομά του ήταν Πινόκιο του άρεσε να λέει συχνά ψέματα, του μεγάλωνε η μύτη γι' αυτό δεν μπορούσε να πει ψέματα χωρίς να τον καταλάβουν. Μια μέρα όταν γυρνούσε από το σχολείο ο Πινόκιο είδε ένα τερμίτη ξανακοίταξε μία φορά κι είπε:

-Αυτό είναι τερμίτης ή μυρμήγκι;

Τελικά ήταν τερμίτης όταν το είδε ο Πινόκιο άρχισε να τρέχει.

Ο τερμίτης είδε ένα παιδί να τρέχει τότε ξανακοίταξε πιο καλά

κι είπε:

-Αχ, αυτό είναι ένα ξύλινο παιδί.

Κι άρχισε να τρέχει ο τερμίτης. Ο τερμίτης ήταν πιο γρήγορος απ' τον Πινόκιο και έτσι τον πρόλαβε και του είπε:

-Άκου ξύλινο ανθρωπάκι ή θα κάνεις ότι σου πω ή θα σε φάω.

Κι ο Πινόκιο του απάντησε:

-Άκου τερμίτη εγώ δεν είμαι κανένα τζίνι εγώ είμαι ο Πινόκιο

κι αν σου αρέσει.

-Εμένα μην μου πουλάς μαγκιά γιατί θα σε φάω.

-Κι εγώ θα σε πατήσω με το ξύλινο μου πόδι.

-Καλά πάω πάσο μόνο μπορείς να μου δανείσεις δύο πέτρες και δύο ξυλάκια;

-Να τα κάνεις τι;

-Να κάνω ένα σπίτι.

-Εντάξει, αλλά μην με ξανά απειλήσεις.

-Δίνω τον λόγο μου.

Τότε ο Πινόκιο πήρε δύο ξυλάκια και δύο πέτρες και έχτισε το σπίτι δίπλα απ' το δικό του. Κι από τότε ήταν οι καλύτεροι γείτονες και φίλοι που υπήρξαν ποτέ.

ΤΕΛΟΣ

Μάρκος Κοσμίδης